

givning altid skrider fremad med Varsomhed, og at der, saavidt muligt, gives Kirken, navnlig dens Lærestand, Leilighed til at yttre sig, inden nogen indgribende Forandring foretages. Ligesom dette Villighedshenſyn blev taget, inden Loven om Sognebaandets Løsning forelagdes Rigsdagen, idet denne først drøftedes af en Kirkecommission, saaledes finde vi det ogsaa fyldestgjort nu, da der efter 13 Aars Forløb atter er Spørgsmaal om en kirkelig Reform, idet Landemodernes og Bispernes Betænkninger ere indhentede, inden det foreliggende Udkast om Valgmenigheder af Regjeringen er blevet Rigsdagen forelagt. Vi betragte saaledes enhver formel Indvending mod dette Vedtagelse som ugrundet.

Skvad Udkastets Indhold angaaer, da ansee vi dette for en meget lempelig Udvidelse af det i Lov 4de April 1855 anerkjendte og gennemførte Princip. Ved den nævnte Lov er Sognegrændsen (phævet som Menighedsgrændse, og det er tilladt Enhver, under Sagttagelse af visse simple Forrifter, at vælge, hvem han vil blandt de i Folketirken ansatte Præster, til Sjælesørger. Nu foreslaaes denne Frihed udvidet dertil, at, naar et større Antal Individer (20 Familier) kunne forene sig derom og have stiftet sig en Kirkebygning eller en Bedesal, der ikke ligger over en vis Afstand fjernet fra deres Boliger, og naar de ville afholde alle øvrige, dermed forbundne Udgifter, saa skulle de med allerhøieste Stadfæstelse kunne vælge til fælles Sjælesørger ogsaa en for Tiden tjenstedig Præst i Folketirken. Vi ere forvissede om, at denne udvidede Frihed vil bidrage til kristeligt Livs Fremme, og de opstillede Betingelser forekomme os betryggende imod Misbrug. Nogle af Mindretallets Medlemmer stemme overeens med Folkethingets Udvalg i den Mening, at de dragne Grændser kunde været videre; men vi ere alle enige i at fastholde, hvad Folkethinget alt med Regjeringens Indvilgelse har vedtaget, paa eet Punkt nær, hvor tre af os troe det rigtigt at vende tilbage til det oprindelige Udkast. Vi finde det nemlig overflødig at nedsætte Antallet af de Familier, som skulle boe inden Miils Afstand fra Kirken eller Bedesalen, fra 20 til 10, fordi vi

mene, at hvor der paa en Udstrækning af over 3 Quadratomile ikke findes 20 Familier, som ere enige om at danne en Valgmenighed, der vil heller ingen saadan komme istand.

Imod de øvrige af Folkethinget vedtagne Ændringer i Udkastet have vi Intet at indvende, navnlig ikke imod, at Indholdet af Anordning 2den October 1862 er medoptaget, hvad der stemmer med Folkethingets Beslutning 1865 og Landstingets 1864 og 1866. Vi kunne saaledes ikke Andet end anbefale Udkastet til Vedtagelse med den ene ovenfor antydede Ændring, nemlig at

i § 1, Linie 14, 15, 16: Ordene „er saaledes beliggende . . . end een Miil“

udgaae, og istedet sættes:

„ikke ligger Noget af det nævnte mindste Antal fjernere end i Miils Afstand“.

Medundertegnede Hasle bemærker, at hans Forstaaelse af Grundlovens § 75 afviger fra de andre Medlemmers.

Udvalgets Fleertal er nu vel ingenlunde af den Ansæelse, at der slet ikke skulde kunne være Tale om Lovgivning i kirkelige Anliggender, forinden at den Folketirken i Grundlovens § 75 tilfagte Forsatning er kommen tilstede; men ligesom der hos os ingen Tvivl er om, at denne Grundlovsparagraf har Krav paa at gennemføres efter sin sande Mening, saaledes er det ikke mindre indlysende for os, at der ikke stræbes hen imod Fyldestgjørelsen af dette Krav, men at man tværtimod mere og mere kommer bort deraf, jo oftere kirkelige Sager Stykke for Stykke i Rigsdagen behandles og afgjøres. Fremdeles vide vi os ogsaa at være i Overeensstemmelse med de Grundsætninger, der steds have været de ledende, idetmindste i denne Deel af Repræsentationen, naar vi formene, at Lovgivningsvirksomheden, saalænge som Folketirken savner sit forfatningsmæssige Organ, ikkun med Varsomhed bør bruges, og at Rigsdagen navnlig, for paa dette Omraade